

účastníka. Nerozhoduje, jaký úmysl sleduje osoba činící hlášení o trestném činu soudu nebo jiné vrchnosti (četnictvu), jak sama posuzovala pachatelovu činnost, zda jen s hlediska posklesku kárného, či jako trestný čin; pro beztrestnost z důvodů účinné lítosti (§ 187 tr. zák.) jest podstatné, zda z takového hlášení soud nebo jiná vrchnost zvěděly o trestném provinění pachatele, t. j. pojaly z něho podezření, že jeho činnost má neb i jen mohla by míti veškeré podstatné zákonné znaky krádeže nebo zpronevěry. Hlášený čin obžalovaného byl toho druhu, že u četnictva odůvodněně musil vzbuditi podezření trestného činu zpronevěry, najmě ana byla oznámená osoba dva dny před tím pro podobná zadržování větších částek jí svěřených suspendována ze svého místa nadřízeným úřadem; že četnictvo skutečně takové podezření pojalo, vysvítá z toho, že uznalo za nutné vyšetřovati případ již dne 14. července 1930, tedy v den před náhradou škody, a učiniti pak i po náhradě škody trestní oznámení pro zpronevěru. Nebylo třeba skutkově zjistiti v rozsudku, jak míní zmateční stížnost, kdy obžalovaný dal své ženě peníze a příkaz, by jimi nahradila způsobenou škodu. Pro otázku včasnosti náhrady škody rozhoduje jen, zda se tak stalo dříve, než soud nebo jiná vrchnost zvěděly o pachatelově provinění. V úvahu přichází okamžik, kdy se náhrada dostala poškozenému, nikoliv, kdy pachatel předal náhradu jiné osobě, by ji odevzdala poškozenému. Průtah, který snad vznikl jednáním neb opomenutím toho, koho si pachatel zvolil za prostředníka k odevzdání náhrady, děje se na jeho vlastní nebezpečí; výjimečný předpis § 187 tr. zák. nepřipouští do té míry rozšiřujícího výkladu, by se pachatel mohl omlouvati pro nečasnost náhrady zaviněním třetích osob. Poněvadž tu není zákonných náležitostí, potřebných pro beztrestnost základního trestného činu stěžovatelova, pro zpronevěru, odpadá výtka zmateční stížnosti, že jeho účinná lítost činí beztrestným i následný čin, padělání poštovní stvrzenky, které mělo krytí zpronevěru. Třeba podotknouti, že podmínky účinné lítosti podle § 187 tr. zák. pro zpronevěru nečinily by beztrestným onen přestupek podle § 320 f) tr. zák., který jest trestným činem sui generis; platné trestní právo při speciálnosti předpisu § 187 tr. zák., platícího jen pro krádež a zpronevěru, nezná beztrestnost tohoto přestupku z důvodů účinné lítosti, a to ani, sbíhá-li se přestupek ten s takovým trestným činem, pro nějž bylo by lze onoho předpisu použití, a sloužil-li jen k jeho zakrytí.

Čís. 4110.

Předjízdí-li řidič automobilu v nepřehledné zatáčce motocykl takovou rychlostí, že ji před protijedoucím automobilem nemohl ovládnouti a byl nucen zabočiti těsně k motocyklu, zodpovídá podle § 335 tr. zák.; musí počítati i s úlekem spolujezdce na motocyklu.

(Rozh. ze dne 20. března 1931, Zm I 132/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu

ze dne 10. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pod věcný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. spadají výtky, že těsné, zhusta nutné předjíždění motocyklu obžalovaným nelze považovati za zaviněnou příčinu pádu spolujezdce na motocyklu, který musí míti dostatečně silné nervy, nanejvýš však, že obžalovaný u toho, kdo používá motocyklu jako sportovního vozidla, s úlekem a z něho vzniklým pádem počítati nemusil; jakož i že bylo neprávem a nesprávným výkladem § 45 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák. těsné předjíždění podřaděno pod toto ustanovení. Je-li však automobilista nucen motocykl těsně předjížděti, jest tím dána situace, která vyžaduje obzvláštní pozornost, by byl řidič pánem rychlosti a by bezpečnost osob nebyla ohrožena, jak právě § 45 cit. nař. pro volbu rychlosti předpisuje. Kdyby ohrozil bezpečnost osob na motocyklu, nesmí předjetí a musí tudíž ovládati rychlost tak, by byl i pro případné nutné zastavení jejím pánem. Nehledíc tudíž ani ke zvláštnímu předpisu § 46 cit. nař., který za dané místní situace v uzavřené obci a dokonce v nepřehledné zatáčce nepřipouští rychlost obžalovaného od 25 do 30 km, bylo se zřetelem na situaci tam se vyvinuvší správně přihlédnuto i k předpisu § 45 cit. nař. Poněvadž pak nešlo o pravidelné předjíždění, nýbrž obžalovaný předjížděl nepřipustně v nepřehledné zatáčce, v níž mu přijíždělo vstříc proti němu jedoucí auto, jímž byl donucen jeti více vlevo, nelze tento případ vůbec srovnávati s pravidelným a řádným předjížděním, při němž by ovšem s úlekem spolujezdce na motocyklu jako s okolností mimořádnou obžalovaný počítati nemusil. Obžalovaný však nepřipustným předjížděním v nepřehledné zatáčce takovou rychlostí, kterou před vstříc mu jedoucím automobilem ovládnouti nemohl a byl nucen zabočiti těsně k motocyklu, riskoval takovou nepravdělnou jízdou, která v sobě chovala případně i ohrožení osob na motocyklu jedoucích a z něho se podávající odůvodněný úlek se všemi nebezpečnými, při dostatečné pozornosti každému, tím více pak obžalovanému, jako zkušenému řidiči automobilu zjevnými důsledky. Na tomto základě byla v podstatě správně i nalézacím soudem doveděna vina obžalovaného ve směru objektivním i subjektivním pro ten, dokonce jen možný případ, že k pádu Pavlíně P-ové došlo z jejího úleku.

Čís. 4111.

Svémocné a úmyslné odstranění mezníků o sobě nestačí ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle § 199 e) tr. zák., není-li zároveň zjištěn zlý úmysl pachatelův, poškoditi jiného na majetku nebo na jiných právech. Škoda, k níž tu pachatelův úmysl směřuje, spočívá alespoň v tom, že poškozený pozbývá v meznících průkazu o hranicích svého pozemku.

(Rozh. ze dne 20. března 1931, Zm I 375/30.)